

LBRIS

We know
books

L.M. Aria

HOTUL DE CADAVRE

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

Capitolul I

Ningea. Cu fulgi mari, cu fulgi grei, cu fulgi speriați, ce alergau în direcții absurde. Ningea cu frică, de parcă era pentru ultima dată.

Pe lângă case se formaseră nămeți ce se înălțau pe pereți ca niște ierburi otrăvite, flămânde ori speriate că rădăcinile aveau să le înghețe. Adăposturile animalelor erau acoperite cu această pătură albă, poate pentru a le ține de cald. Potecile nu se mai observau. Iarba cedase, căzută la pământ, acoperită și ea. Țurțurii atârnavu de la streșini ca niște sulite plânse de anotimpul fără milă, copacii abia își mai țineau crengile ridicate, iar frunzele le muriseră de mult, îngropate în vara trecută. Era frig și ningea.

Întregul sat era îmbrăcat în liniște și pustietate. Nici animalele nu aveau curaj să iasă din culcușul lor încărcat cu fân uscat, așteptând mila stăpânilor sub forma unui colț de pâine.

În ultima casă de pe stânga locuia o familie cu șase copii. Șase inimi ce nu aveau nicio frică și tot ce își doreau era să iasă în zăpada mare, să se joace și să zbenguie până la asfințit, ca apoi să intre-n casă, dar numai după ce înghețul le urca până sus, la gât, când mâinile erau prea roșii și amorțite pentru a mai atinge vreun bulgăre, iar pantalonii, încărcăți cu gheață de jur împrejur. Părinții nu voiau să le dea voie, frigul se

întețea, omătul continua să se aștearnă, dar știau și că nu îi puteau ține între acei patru pereți până la trecerea iernii.

Ervin era cel mai mare, primul născut, avea șapte ani. Un băiețel cu ochi blânzi și negri, cu părul ciufulit și mereu murdar, cu mâinile negre și unghiile de aceeași culoare. Hainele îi erau prea mici, prea subțiri, prea friguroase, dar chiar și așa, știa că trebuia să aibă grijă de ele pentru a i le oferi fratelui mai mic, al doilea născut. Era plin de viață, iar libertatea în natură îi ridica fericirea la cote maxime.

Isaac fusese ultimul născut. El era diferit de toți ceilalți, nu avea părul negru, ci blond, ochii nu-i erau ca două mure, ci deschiși, precum cerul unei zile călduroase. Corpul îi era plăpând, mânuțele, parcă prea mici, mereu ca o foaie de hârtie, privirea îi era ageră, curioasă, mereu în alertă. Nu plânsese ca ceilalți, nu se agitase pe timp de noapte, nu încerca să fie în alt loc decât cel în care era pironit de femeia care căuta în toate ungherele casei ceva mâncare pentru a hrăni toate gurile. Pentru el, nici măcar lipsa mâncării nu mai era o problemă, se obișnuise atât de mult fără ea, încât stomacul obosise să-i mai ceară.

Clinton, tatăl, fusese sceptic la început în privința paternității, dar apoi i-a trecut. Nu mai era oricum nimic de făcut, se gândea. Ori se descotorosea de toți copiii, și rămânea cu mama, ori îi accepta pe toți. Deseori, gândurile îi deveneau întrebări rostite, dar cu un iz de regret și durere în glas, iar Anne îi spunea mereu că nu toți trebuiau să fie după chipul și asemănarea lui. Că se mai potriveau și cu rudele ei îndepărtate, din alte generații, pierdute de timp și uitate-n trecut. Apoi îl certa, acuzându-l că nu avea timp să umble, că nici de ea nu avea vreme, pentru că era mereu acasă cu plozii

sau în grădină. El își pleca fruntea în pământ, rușinat de gândurile vii și nu mai zicea nimic. Îi întorcea spatele și se ducea pe drumul lui, ocupându-și mâinile crăpate cu ceva, cu orice, doar să-i dea timp să uite.

Anne se ocupa de toată munca, atât în locuință, cât și în grădină, pe când Clinton pleca de dimineață de acasă, când soarele nici nu apărea, și se întorcea când luna îi lua locul pe cer. Făcea orice, de la curățat coșurile caselor și grădinile oamenilor, la săpat fundații, prășit și recoltat, cărat și spart lemne. Niciodată nu s-a dat în lături de la treabă, câștiga singurul venit al lor, doar că iarna era mai greu, iar timpul care trecea lăsa amprente semnificative peste umerii lui Clinton. Șalele îl dureau, nu mai putea ridica greutatea de jos cu atâta ușurință, deseori degetele i se blocau într-o formă ciudată și trebuia să aștepte minute în șir, cuprins de o durere cruntă, ca ele să-și revină la forma inițială. Vederea îi era, uneori, încetșată, iar amețelile o acompaniau. Atunci se așeza pe un butuc, își plănuia următoarele munci și o lua de la capăt. Ofta și înjura printre dinți, dar nu se oprea, continua și tot continua.

Anne petrecuse ultimii șapte ani doar acasă. Erau dese momentele în care voia să plece cât vedea cu ochii, să lase totul în urmă și să-și găsească a doua viață în alt loc. Se săturase de aceiași pereți mucegăiți pe alocuri și gata să pice. Găurile prin care intrau și ieșeau rozătoarele, curtea plină cu noroi și mizerabilă, plânsetele și cerințele fără de oprire ale copiilor, zgomotele șobolanilor ce alergau haotic dintr-o parte în alta prin podul casei, poate de foame, poate de frig. Ar fi acceptat chiar și cel mai umil loc de muncă, pentru o zi de libertate, dar nu avea cu cine-i lăsa și nici cui să ceară ajutor, nici măcar pentru câteva ore. Fiecare era pentru el. Fiecare încerca să prelungească ziua cât mai

mult. Erau doar ei doi și acele perechi de ochi rugători.

În dimineața în care Clinton s-a trezit pentru a pleca la muncă, Ervin era și el pregătit pentru a-și însoți tatăl până aproape de mijlocul pădurii, acolo unde avea nevoie să ajungă. Se apropia Crăciunul. Un Crăciun la fel ca toate celelalte sau ca multe altele din trecut. Acea zi era una de sărbătoare, Anne făcea o pâine mare, apoi tăia o găină, care urma să fie împărțită în mod egal tuturor și câte un pahar cu apă în dreptul fiecăruia. Cadourile încetaseră să mai apară de mult timp, atât de mult, încât s-a uitat că au venit vreodată. Clinton obișnuia, când avea timp, să meșterească pentru copii câteva jucării din lemn sculptat: mașinuțe, omuleți cu picioarele prea lungi, pistoale și arcuri.

Acum, timpul nu mai era de partea lui, iar Ervin a preluat sarcina, fără ca nimeni să i-o ceară.

Când au ieșit amândoi din casă, s-au privit unul pe celălalt. Le-a luat câteva secunde să-și amintească unde era cărarea de altădată. În unele locuri, zăpada îi ajungea băiatului până aproape de bazin. Dar nu îi era frică și nici frig. El avea un țel și trebuia să-l îndeplinească. Tatăl l-a întrebat dacă e sigur că mai vrea să înainteze și dacă știe drumul înapoi, iar Ervin a spus că-și urmează pașii lăsați în zăpadă pentru a se întoarce acasă. Răspunsul a fost primit cu mulțumire, așa că a continuat să-l întrebe ce i-a mai născocit capul, iar băiatul i-a zis că era o surpriză și că va afla când va veni vremea. Îl privea pe bătrânul lui ca pe un exemplu, un model. Își dorea să ajungă exact ca el, când avea să crească, iar acum, cât era mic, nu-și dorea nimic mai mult decât să-l facă mândru. Să-l observe, să fie în compania lui. Pentru că timpul pe care tatăl îl dedica familiei era scurt, aproape inexistent, Ervin îl conducea deseori până în mijlocul pădurii, iar când ziua era mai

lungă, îl aștepta pentru a-l însoți înapoi acasă.

L-a îmbrățișat cu mâinile micuțe ce i-au înconjurat gâtul și l-a strâns cu toată forța de care dispunea, apoi i-a făcut cu mâna până când acesta s-a pierdut printre crengile obosite și zăpada înaltă. S-a răsucit în neaua ce a scârțâit prelung, a oftat după plecarea lui, apoi și-a amintit de ce avea de făcut, iar chipul i s-a luminat numaidecât. A desfăcut o mică pătură pe care o luase cu el, a întins-o pe jos, apoi a început să arunce pe ea crengi de brad, conuri, ghinde și alte bogății de-ale pădurii. Când a terminat, a strâns-o și a tras-o după el până a ajuns acasă, unde s-a pitulat după peretele exterior, ce ducea în grădină și a dat startul confecționării unui brad.

Crengile erau legate una de alta, iar conurile, agățate pe post de globulețe. Zăpada a ținut locul betelii. Când s-a dus în casă, bucuria din ochii copiilor era de neprețuit. Mănuțele ca niște crengi de copac abia plantat au început să bată aerul, în timp ce picioarele dansau. Au dezbătut locul unde avea să fie așezat, apoi Ervin a fugit repede în beciul casei și a luat o gutuie. Nu-și permitea să irosească mai multe. A pus-o la geam, ca tatăl lui să găsească drumul înapoi, luminat de fructul galben.

Toți cântau, se zbenguiau și urlau de bucurie. Chipurile lor micuțe erau încărcate de fericirea nimicului, neajunsului, neștiutului. Dar erau împreună, iar asta era tot ce conta!

Anne îl privea din pragul ușii; ajunsese să-i cunoască chipul ca pe o carte deschisă și chiar dacă zâmbetul se chinuia să-i rămână pe față, ochii îi plângeau. Teama lipsei mâncării, a grijii de mâine, de azi, de mai încolo, toate aceste lipsuri o transformaseră într-o femeie rigidă, care nu arăta sentimente, care nu

știa să își îmbrățișeze copiii sau să-i laude. Nu mai putea să fie optimistă. Negura îi cuprinsese mințile, mâinile și întreg corpul. De cuvinte frumoase și afecțiune se ocupa Clinton, dar atât de puțin, încât cei mici aproape că uitau de existența lor.

Ervin a ieșit din nou afară, lăsându-și frații să viseze lângă bradul aducător de miracole. A luat din pom două nuiele, apoi a căutat niște sfoară și a furat de la mama lui câteva ace. A prins nuiaua de sfoară, a confecționat săgeți cărora le-a pus acele în vârf și a plecat la vânătoare. Mai fusese, dar mereu se întorcea supărat și amărât pentru că nu prindea nimic. Venea înghețat din cap până-n picioare când ajungea acasă; mâinile îi erau roșii, iar degetele degerate, la fel ca și picioarele.

Motivația de acum era mult mai puternică, fiindcă era Ajunul Crăciunului. S-a îndepărtat de casă. Pașii lui parcă alunecau pe zăpadă, abia respira și era foarte atent la tot ce îl înconjura. Zgomotele produse de el erau atât de diminuate, că auzea foșnetul crengilor și neaua cum era doborâtă la pământ. Deodată, în stânga lui, a prins cu colțul ochiului o mișcare. Era un iepure ce alerga în zigzag. S-a lăsat în vine, a pus săgeata și a așteptat până când animalul avea să rămână pe loc. Nu era un bun țintaș de fel, dar când norocul îl însoțea, nimeni nu-l mai putea opri. A tras de săgeată, apoi a eliberat-o, iar iepurele a lăsat o pată mică de sânge. S-a dus repede, i-a strâns lăbuțele din spate cu sfoară și l-a pus pe umăr. A continuat vânătoarea până a mai prins unul, apoi s-a întors spre casă. Extazul îl făcea să zburde prin zăpadă, obrații îi erau roșii, mâinile, sloi, și pielea parcă se strânsese pe os, dar sufletul îl avea cald.

— Mamă! a strigat înainte de a intra pe poartă.

Casa lor, în care locuiau opt membri, avea două

odăi. Una avea două paturi lipite, iar cea de-a doua, un alt pat, dar mai mic, în care dormeau părinții. Copii se înghesuiau în spațiul oferit ca sardinele, unul cu capul la picioarele celuilalt, iar cel mai mic era luat cu mama lui și strâns în brațe toată noaptea, de teamă să nu-l scape și să pice pe dușumeaua rece, crăpată. Dacă acea locuință ar putea vorbi, nu s-ar opri ani din a spune poveștile celor care i-au călcat pragul, generații întregi, nenumărate familii, fiecare cu trecutul ei mai mult sau mai puțin sumbru.

Despre părinții lui Anne nu se știa prea multe. Au murit de o moarte necunoscută, când ea era doar un copil. Rămăsese în grija mătușii până când, la o vârstă fragedă, s-a căsătorit cu Clinton, iar la scurt timp distanță cimitirul din apropiere a avut încă un membru în plus. Se spune că nu aparții în întregime unui loc până nu ai pe cineva îngropat acolo¹.

Totul în acea locuință scârțâia într-un mod macabru, parcă mobila, dușumeaua, până și pereții și șoarecii care nu-și găseau locul voiau să te prevină de ceva anume. Când era liniște deplină și doar vântul șuiera prin crăpături, dacă îți țineai respirația câteva secunde, puteai auzi chiar șoapte, cuvinte pe care nu le puteai descifra, nu întotdeauna.

Geamul de la bucătărie era spart, iar firicelele de sticlă se măriseră la fel ca o caracatiță nebună care se tot extindea, ca un păianjen cu sute de brațe. Mai apoi a fost acoperit cu o bucată de plastic, lipit bine cu scoci. Când vântul bătea, materialul urla de frig și teamă că va fi smuls din locul acela și dus peste meleaguri, în locuri străine.

Câteodată, Anne a fost surprinsă vorbind cu spărtura ori cu peretele sau poate cu Dumnezeu. Îi

1 Cu referință la Ismail Kadare – cartea de proză scurtă intitulată *Firmanul Orb* – neamul Hankonașilor.

povestea vrute și nevrute, și doar când știa că e singură sau că toată lumea dormea avea curajul să se vaite, să spună că nu are ce să pună pe masă a doua zi, nimic mai mult decât bucata de pâine care era prea tare și mereu trebuia să fie înmuiată-n ceai sau apă caldută, că era întotdeauna îngrijorată, că loc de mai rău mereu era. Chiar ea știa pe unii vecini, la câteva case distanță, de care nici pâinea nu se prindea. Era văzută femeia, deseori, stând în fața porții, cerșind. Lui Anne îi era milă de ea, dar mai milă îi era de familia ei și nu se îndura să rupă din fărâma tare ca piatra pentru niște străini.

Trăiau o bună bucată de vreme din ceea ce culegeau din pădure, din pomii fructiferi și răsadurile pe care le puneau imediat, când sezonul abia se iveau. Câteodată, le puneau de două ori, dar multe dintre ele putrezeau, se uscau sau înghețau. Cartofii erau nelipsiți în pământ, vrejurile de fasole se cățarau pe garduri de parcă le aparțineau întrutotul. Cât era anul de lung, se cărau lemne din pădure pentru foc, crengi uscate, trunchi doborâți de iarna nemiloasă, și erau așezați în stive înalte pe lângă pereții casei, pentru a împiedica și frigul să mai intre după voia lui.

— Pe unde ai umblat, copile, toată ziua? îl muștră mama auzindu-i vocea prin plasticul bucătăriei.

— Uite ce am adus! a spus cu ochi ce-i sclipeau de fericire. În seara asta stăm la căldură, cu burțile pline, a mai adăugat, în timp ce ridica în aer cei doi iepuri grași din care încă mai picura sânge, iar stropii cădeau cu ură pe albul de lângă el.

Anne a zâmbit. Buzele i-au luat forma unei paranteze care avea cât de cât colțurile ridicate. Inima îi bubuia de bucurie. Și în acea zi au fost salvați, se gândea. Restul copiilor s-au grăbit să-i alerge în cale

și priveau animalele uimiți, atingându-le blana udă, moale și catifelată, simțindu-i animalului căldura corpului ce avea să-i hrănească. L-au luat la întrebări, unii chiar l-au certat că nu i-a luat cu el.

Doar Rube, al doilea după Ervin, stătea sprijinit de pragul casei, nesinchisit de ceea ce se petrecea în fața lui. Era considerat leneșul familiei, ba chiar al satului. Niciodată nu făcea nimic, mereu venea cu scuze și ifose pentru a nu îndeplini o sarcină, iar când era obligat, forțat de părinți, amenințat de gura mare a mamei, făcea doar pe jumătate sau complica mai mult situația, că sfârșea prin a fi înlăturat. Nu putea lua două lemne de afară până nu dărăma alte zece, nu putea deschide ușa fără să nu chinuie clanța de nenumărate ori. Când se spăla pe față, spăla și podeaua, și pereții, dar pielea lui era doar pe jumătate udă. Când se îmbrăca, aproape niciodată nu nimerea găurile pantalonului, ci ambele picioare pe cracul stâng sau drept. Anne ajunsese să-i spună la fiecare năzbâtie că nu e bun de nimic, că nu e în stare să sfârșească ceva fără a distruge tot. Zile la rând, acele cuvinte i-au fost bine scrise cu vârful unui ac pe piele, iar cicatricile s-au adâncit mult, fără a mai avea prilejul de a se reface, de a se vindeca. Până și mersul îi era balansat, nesigur, indecis. Ochii îi priveau în două direcții diferite, neștiind care e cea bună. Degetele le avea mai tot timpul împletite în zdrențele pe care le purta. Anne nu avea timpul și nici răbdarea să-i ofere *lui* în mod special timp pentru a-l educa, pentru a face ceva din el, pentru a nu mai fi o povară, așa că l-a lăsat în plata Domnului. Câteodată îi spunea „Eu te-am făcut, acum Cel de Sus să se ocupe de creșterea ta”, iar asta pentru el a însemnat o altă rană, o altă traumă adâncă.

Gândurile lui Rube erau mereu întrerupte de ecourile trecutului, de ecourile repetate ale vorbelor

mamei lui, chiar și atunci când nu erau rostite cu glas tare. Striga după ajutor chiar dacă avea buzele strânse, implora îndurare cu același zâmbet strâmb pe care încerca mereu să-l afișeze. Zâmbet căpătat chiar de la mama lui. Ochii îi plângeau constant, lacrimi simțite doar de el.

Într-un timp, ajunsese să refuze să mai vorbească. Cuvintele îi erau oricum de prisos, nici Clinton nu putea să-l îmbuneze. Nu mai credea prefăcătoriile nimănui, considera că toți erau falși în fața lui; toți, cu excepția lui Ervin. Pentru că erau apropiați de vârstă, doar un an îi despărțea, și pentru că fratele lui mai mare niciodată nu i-a aruncat un cuvânt urât și mereu l-a crezut în tot ce spunea, cei doi erau cei mai buni prieteni; lui i se confesa, tot lui îi spunea cât de mult ajunsese să-și urască părinții pentru că l-au transformat într-o legumă bună de stat la soare, într-un obiect bun de nimic.

— Bravo, copile! i-a spus Anne lui Ervin. Hai, dă-i încoa', mă ocup eu de ei! Anne se apucase să încălzească apă și să juipoaie pielea de pe iepuri, în timp ce copiii și-au găsit altă ocupație. Isaac a fost luat în spatele lui Ervin, iar ceilalți l-au urmat în fața casei, pentru a se juca în zăpadă. Cu mâinile înghețate încă, cel mai mare dintre ei strângea neaua făcând-o bulgări mari, pentru a-i ajuta pe ceilalți să facă un om de zăpadă. Unii s-au tolănit pe jos, dând din mâini și din picioare pentru a crea îngeri ce rămâneau imprimați în spatele lor, gata să-și ia zborul spre ceruri, spre un loc în care grijile, foametea, frigul și neajunsurile nu erau o problemă. Acolo totul era bine, dar odată ce ajungeai în acel loc misterios, nu te mai puteai întoarce niciodată lângă ai tăi. Nu-ți mai puteai vedea familia, frații, prietenii, casa și patul strâmt și șubred. Asta le spunea deseori Clinton copiilor, că trebuiau să aibă grijă de ei, să nu se ude, să